

Arrest

nr. 189 004 van 28 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 februari 2017 wordt aan eerste verzoeker een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“De heer

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij op 21.11.2009 het Schengengrondgebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: er werd geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd.10.12.2014, betekend op 11.12.2014.”

1.2. Op dezelfde datum wordt ook tweede verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

*“De mevrouw,
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij op 21.11.2009 het Schengengrondgebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: er werd geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd.10.12.2014, betekend op 11.12.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“III) IN RECHTE

III. 1.1. Enig middel

Schending van art. 7 Vr.W. gelezen in samenhang met artikel 9ter Vr.W. 15.12.1980 en art. 3 en 8 EVRM en tevens houdende een schending van de materiële motiveringsplicht gelet op art. 62 Vr.W. en het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

1. *In de bestreden beslissingen verwijst verweerder naar art. 7 eerste lid 2° Vr.W. dewelk op zijn beurt verwijst naar art. 6 Vr.W.*

Onverlet dat VERZOEKERS thans inderdaad in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldige machtiging tot verblijf en dit langer dan 90 dagen, doet dit geen afbreuk aan het feit dat verweerder op 10.02.2017 niet dienstig louter kan verwijzen naar art. 7 Vr.W. 1° Vr.W. teneinde lastens verzoekers een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten te betekenen.

Immers luidt art. 7, eerste lid 2° Vr.W Vr.W. (eigen cursivering en onderlijning) :

'Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

zodat het feit dat VERZOEKERS thans in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een een geldige machtiging tot langdurig verblijf dit niet automatisch tot gevolg kan hebben dat de bestreden beslissingen dienen te worden genomen door verweerder voor zover dit een beslissing om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, inhoudt.

Verweerder maakt in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar het feit dat verzoekers in het Rijk verblijven en hier over bijzondere affectieve banden beschikken met derden, alsmede geen enkele melding van het feit dat er in hoofde van verzoekers beroepsprocedures hangende zijn voor Uw Raad betreffende eerdere verblijfsprocedures waarbij verzoekers zich beroepen op hun rechten verankerd en vervat in een internationaal verdrag, in casu het EVRM en dat verweerder voorkomend ook met deze elementen bij het nemen van de bestreden beslissingen, rekening zou hebben gehouden.

2. *Gelet op art. 9ter Vr.W. naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :*

Art. 9ter.

'§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.'

gelezen in samenhang met art. 3 EVRM naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen'

hetgeen een absoluut recht betreft en gelet de directe werking in de interne Belgische rechtsorde van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (hierna en hiervoor EVRM), dient zolang Uw Raad zich niet heeft uitgesproken aangaande de voorzieningen ingesteld door verzoeker tegen de beslissingen van verweerster aangaande de nieuwe regularisatieverzoeken wegens medische redenen op grond van art. 9ter wet 15 december 1980 voormeld en dit gelet de aandoeningen waaronder één van de minderjarige kinderen van verzoekers lijdt, wat niet wordt betwist door verweerster, verweerster zich te onthouden van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoekers aangezien verweerster zodoende met de thans bestreden beslissingen waarbij verzoekers het bevel wordt gegeven het grondgebied onmiddellijk te verlaten geen rekening heeft gehouden met het feit dat er nog geen definitieve beslissing is tot stand gekomen aangaande de bestaanbaarheid van de medische toestand van één van de minderjarige kinderen van verzoekers en de mate waarin deze aandoeningen een verblijf op grond van art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 machtigen, zodat verweerster dient rekening te houden met het feit dat verzoeker immers bescherming geniet onder toepassing van art. 3 EVRM.

Mutatis mutandis dient verweerster gelet het hogervermelde aangaande de bijzondere affectieve band tussen verzoekers en de heer Patrick DEROO rekening te houden met de bescherming dewelke verzoekers genieten onder toepassing van art. 8 EVRM.

Zodoende heeft verweerster bij het afleveren van de thans bestreden beslissing geen enkele rekening gehouden met alle elementen van essentieel belang bij het al dan niet betekenen van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten lastens verzoekers nu zij de meer voordelige bepalingen van het internationaal verdrag zijnde het EVRM niet ten voordele van verzoekers laat doorwerken, minstens bij het nemen van de bestreden beslissingen hier ook geen rekening mee lijkt te willen houden en dit al evenmin in overweging neemt bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Er anders over oordelen ontnemt elke zin aan de effectiviteit van het rechtsmiddel eigen aan de voorziening voor Uw Raad aangezien dit impliceert dat er alsdan geen daadwerkelijk rechtsmiddel zou bestaan waarop verzoekers zich kunnen baseren wanneer zij het slachtoffer dreigen te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer worden teruggestuurd naar het herkomstland waar geen afdoende behandeling van de aandoeningen waaronder één van de minderjarige kinderen van verzoekers lijdt, niet voorhanden is en tevens dat zo verzoekers gedwongen worden uitgewezen, hun affectieve banden met de heer Patrick DEROO, verblijvende met diens gezin in het Rijk, definitief verloren zien gaan.

3. Art. 7 Vr.W. luidt immers in aanhef (eigen cursivering en onderlijning) :

'Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven'

De thans bestreden beslissingen schenden derhalve artikel 7 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met arts. 3 en 8 EVRM alsmede het artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur gelet de draagwijdte van de bestreden beslissingen en de gevolgen die ze voor verzoekers en hun gezin kan sorteren.

Een gedwongen terugkeer naar hun herkomstland kan een folterende behandeling blijken in de zin van art. 3 EVRM en is voorkomend tevens in strijd is met hun recht op een privé- en gezinsleven zoals gegarandeerd door art. 8 EVRM en zodoende dienen de thans bestreden beslissingen te worden vernietigd na schorsing en dient verweerster minstens af te wachten tot de voorzieningen hangende voor Uw Raad betreffende de beslissingen van verweerster gelet de regularisatieaanvragen van 22.11.2014 en 26.05.2015 voormeld aangaande de aanvragen tot machtiging tot verblijf wegens medische redenen en wegens humanitaire redenen zijn behandeld en dient zij hierbij rekening houdende met alle elementen vervat in deze aanvragen en de voorzieningen voor Uw Raad ingesteld tegen de beslissingen genomen door Uw Raad aangaande deze aanvragen tot machtiging tot verblijf."

2.2. Verzoekers betwisten in het middel niet dat zij zich inderdaad bevinden in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, doch betogen dat dit niet automatisch dient te leiden tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dienaangaande dient de Raad evenwel

vooreerst op te merken dat artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet ten aanzien van het bestuur voorziet in een principiële verplichting tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op de beperkte beoordelingsbevoegdheid die zij in dit geval heeft, kon de verwerende partij er in beginsel mee volstaan te verwijzen naar de vaststellingen in feite en in rechte die aanleiding hebben gegeven tot de toepassing van deze bepaling.

Waar verzoekers met betrekking tot de “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” een schending aanvoeren van artikel 9ter van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat de aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd bij beslissing van 19 september 2015. Het enkele feit dat op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten beroep werd ingediend ten aanzien van deze beslissing, leidt niet tot de vaststelling dat dit beroep opschortend zou werken. Daarenboven bevatten de bestreden beslissingen geen dwangmaatregelen ten aanzien van verzoekers.

Verzoekers voeren aan dat rekening diende te worden gehouden met de elementen conform artikel 3 van het EVRM en artikel 8 van het EVRM in hun verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf van respectievelijk 22 november 2014 en 26 mei 2015.

Dienaangaande dient evenwel te worden opgemerkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 22 november 2014 door de verwerende partij onontvankelijk werd verklaard op 12 maart 2015. Het annulatieberoep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad met nummer 157 830 van 7 december 2015.

Ook met betrekking tot de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 26 mei 2015, nam de verwerende partij reeds een standpunt in met de hoger reeds aangehaald beslissing van 19 september 2015. Het indienen van een annulatieberoep tegen deze beslissing bij de Raad verbiedt niet dat ten aanzien van de betrokken vreemdeling reeds een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Deze bevelen gaan niet gepaard met dwangmaatregelen en daarenboven werd het annulatieberoep verworpen bij arrest van de Raad van 28 juni 2017 met nummer 189 003. Verzoekers beperken zich met betrekking tot hun grief op grond van artikel 3 van het EVRM tot het verwijzen naar deze aanvraag en voeren geen verdere elementen aan die kunnen wijzen op een risico op schending van deze verdragsbepaling.

Waar verzoekers met betrekking tot artikel 8 van het EVRM nog verwijzen naar affectieve banden die zij zouden hebben met de Belg D.R., merkt de Raad op dat verzoekers geen bloed- of aanverwantschap aannemelijk maken met D.R. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, *X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK)*, § 37; EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150). Verzoekers voeren hieromtrent geen elementen aan en beperken zich tot een vage verwijzing naar “*affectieve banden*”. Zij maken dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Verzoeker zetten in het middel geen verdere concrete grieven uiteen die kunnen wijzen op een schending van de in hoofding van het middel aangehaalde rechtsregels.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT